

har ikke forholdsvis større Udgifter, fordi den er lille, end naar den er stor; gaaer der af et Amt nogle Eiendomme til Grunde, saa har Amtet rigtignok færre at have Indtægter af, men det har paa den anden Side igjen færre Udgifter, og Resultatet bliver, troer jeg, omtrent det samme; med Staten forholder det sig derimod ganske anderledes. Der er her Tale om at værne om Hartkorn og Eiendomme og saaledes om Gjenstande, hvoraf Staten har betydelige Indtægter. Det forekommer mig saaledes, at det ogsaa maa være Statens Pligt, fremfor selve Amtet, at bidrage til og sørge for, at Hartkornet, denne Bestatningsgjenstand, ikke gaaer til Grunde. Vil man, at Amtet særligt skal bidrage, saa kommer man ind paa et Skjøn og begaaer en Vilkaarlighed. Naar to Eiendomme ligge jævnsides, men i to forskellige Amter, hvorforskal da den ene Eiendom, fordi den ligger i et Amt, hvor der findes Sandflugt, være mere forpligtet til at bidrage til dennes Dæmpning fremfor den anden, da de dog begge ere lige meget udsatte for Overfømmelse, og, for at tage et Exempel i en større Maalestok, hvorforskal Morsø, der ligger i et Amt, hvor der er store Sandflugtsdistricter, være mere forpligtet til, ved betydelige Udgifter at bidrage til Sandflugtens Dæmpning, end andre Egne i Landet, da det dog maa være klart for Enhver, at Morsø ikke er udsat for den befrygtede Sandflugt, ja ikke er mere udsat for Sandflugtsoverfømmelse end til Ex. Lolland og Falster. Jeg kan saaledes aldeles ikke gaae ind paa den foreslaaede Fordelingsmaade, men maa med Undtagelse af den opstillede $\frac{1}{4}$ Deel af Klitfognene, bestemt holde paa, at det bliver Statskassen og ikke det særlige Amt, der kommer til at udrede Udgifterne. Jeg har allerede udtalt, at jeg ikke kan have noget Væsentligt at erindre mod Forholdets Omordning, naar det kan skee paa en billig og retfærdig Maade, da, som jeg allerede har sagt, disse Sandflugts egne ere maaskee, saaledes som Forholdet nu stiller sig, baade temmelig haardt og noget vilkaarligt bebyrdede; men jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke troer, at vedkommende Beboere retlig kunne gjøre Krav derpaa; thi det maa vel erindres, at den Byrde, der

nu hviler paa disse Eiendomme, er en faststaaende Skat, som har været taget i Betragtning ved Kjøb og Salg. Det er et Slags Prioritet, der hviler paa disse Eiendomme, der ved Kjøb og Salg forholdsvis har været taget fornødent Hensyn til, saaledes at, naar en saadan Eiendom er bleven solgt, da har vedkommende Kjøber absolut maattet tage i Betregning, hvad disse Byrder kunde antages forholdsvis at beløbe sig til, og han har saaledes i Kjøbesummen erholdt en Lettelse i Forhold til hvad den Eiendommen paahvilende Forpligtelse til Arbejde ved Sandflugten kunde antages at beløbe sig til.

L. Jensen: Jeg maa være fuldkommen enig med den foregaaende Taler i hvad han har ytret. Jeg veed ikke, hvorfor der i Loven skal bestemmes, at Byrden skal fordeles paa saa Mange, og jeg kan heller ikke forstaae, hvorfors Klitfognenes Beboere skulle bære en Fjerdedeel af den Byrde, som er forbunden med Sandflugtens Dæmpning. Skal det være for at spare Statskassen for Udgifter, saa kan jeg virkelig ikke forstaae det.; thi naar der stiges, at Statskassen kun skal betale en Fjerdedeel af Udgifterne ved Sandflugtens Dæmpning, deri indbefattet Lønning, Diæter og Rejsseudgifter til Sandflugtscommisfairs og øvrige Klitbestjente, saa troer jeg virkelig, at det, at Klitfognenes Beboere skulle betale den ene Fjerdedeel ved Naturalarbejde, vil forøge Klitcommisfairernes Reiser og altsaa ogsaa Udgifterne til Diæter og Rejsekomkostninger. Jeg troer derfor, at det, som er sparet for Amtet, vil gaae over paa Statskassen, og derfor troer jeg ikke, det er heldigt, men at det Altsammen bør gaae over paa Statskassen. Der er en anden Bestemmelse i Loven, som taler om, at muligt de Personer, som kunne fordres fra Hjelpefognene, skulle have den Løn, som i Almindelighed gives paa Etedet for Gangdagsarbejde; men naar der sees hen til, at endeel af disse Folk boe en 2 à 3 Mil fra Sandflugtsstederne, og at de altsaa skulle gaae en 2 à 3 Mil, inden de komme til det bestemte Arbejdssted, saa maa de have mere i Dagløn end de, der boe lige tæt ved. Jeg skulde derfor ønske, at hele Sagen gik over til en Statsbyrde, og ingenlunde enten til en Amtsbyrde eller Districtsbyrde, og